

1

Vasárnap este

Drága Tess!

Bármit megadnék azért, hogy veled lehessenek most, ebben a percben, hogy foghassam a kezed, láthassam az arcodat és hallhassam a hangodat. Hogyan is pótolhatná egy levél a tapintást, a látást és a hallást – megannyi érzékelő receptor, optikai ideg és a rezgő dobhártyák ingereit? De hát korábban is elboldogultunk csupán a szavak közvetítésével, nem igaz? Amikor bentlakásos iskolába kerültem, és a játékot, nevetést meg az egymás fülébe súgott titkokat levelezésre kellett váltanunk. Már nem emlékszem, miről írtam neked az első levelemben, csak arra, hogy rejtvényben fogalmaztam, kicselezendő a kíváncsi osztályfőnöknőmet. (Jól sejtettem, hogy a rejtvényfejtő gyermek már rég kiveszett belőle.) Ám szóról szóra fel tudom idézni a te hétéves válaszodat a foszlányos honvágyamra, ahogy azt is, hogy a papíron csak zseblámpa fényénél jelent meg az írás. A citromillat azóta is a kedvességet jelenti számomra.

Az újságírók kapnának ezen a történeten: amolyan titkosírásos gyereknyomozókként tüntetnének föl minket, és hangoztatnák, hogy milyen közel álltunk egymáshoz. Most is épp itt toporognak a lakásod előtt, operatőrökkel meg hangtechnikusokkal (az arcuk verejtékes, a kabátjuk maszatos, a kábelek végigfutnak a lépcsődön és belegabalyodnak a korlátba). Igen, ezt eléggé lezseren közöltem, de hát hogyan mondhatam volna el másként? Nem tudom, miként érintene az újság, miszerint egyszerre híresség lett belőled, de gyanítom, hogy mulatságosnak találnád. Viccesnek és groteszknak. Én

csak a dolog groteszk oldalát látom, de hát sosem hasonlított a humorunk, ugye?

– *De hát bezártak, Tess, ez komoly dolog – dorgáltalak. – Legközelebb biztosan kirúgnak, anyunak pedig már így is van épp elég gondja.*

Rajtakaptak, hogy becsempészted az iskolába a nyuladat. Tökéletesen alakítottam a nővér szerepét.

– *De azért egy kicsit vicces is, nem, Bee? – kérdezted összeszorított szájjal, hogy ki ne robbanjon belőled a nevetés. Olyan voltál, mint az üvegbe zárt energiáid, amiből egymás után szöknek fölfelé a hahota-buborékok, és csak arra várnak, hogy sziszegve, pattogva a felszínre törjenek.*

A nevetésed emléke bátorságot ad, és az ablakhoz lépek.

A kintiek közül föl ismerem az egyik műholdas hírtévé riporterét. Kétdimenziósra lapítva szoktam látni az arcát a plazmaképernyőn, New York-i lakásom magányában, most meg itt áll, életnagyságú, háromdimenziós változatban, a Chepstow Roadon, és visszanéz rám az alsósori ablakodon át. Bizsereg az ujjam, önkéntelenül a távirányító kikapcsoló gombjáért nyúlnék, ám ehelyett a függőnyt húzom össze.

Most, hogy nem látom őket, még jobban zavarnak. Vakító lámpáik fénye átszűrődik a függönyön, a hangjuk pedig dörömböl a falakon és az ablakokon. A jelenlétük olyan, mint valami súlyos tárgy, amely egyetlen lendülettel áttörhetné a nappalid falait. Nem csoda, hogy sajtónak hívják őket. Ha ez így megy tovább, teljesen kisajtolják belőlem a lelket. Na jó, ez azért túlzás volt. A helyemben te odakint lennél és kávéval kínálnád őket. De tudod, hogy én könnyen kijövök a sodromból, és kényes vagyok a magánéletemre.

Átmegegyek inkább a konyhába, és megpróbálok úrrá lenni a helyzeten.

Ebben a helyiségben viszonylagos béke van, legalább hallok a gondolataimat. Különös, hogy mikén akadok fönn

mostanában; gyakran a legparányibb részleten. Tegnap például az egyik újság közölt egy cikket arról, hogy milyen közel álltunk egymáshoz egész életünkben, ám egyetlen szóval sem említették a korkülönbséget. Most, hogy felnőttünk, talán már nem számít annyit, de kiskorunkban szembeszökő volt. „Öt év elég nagy különbség...?” – csodálkoznak azok, akik nem tudják, és a mondat végén kissé fölviszik a hangsúlyt, hogy kérdésnek hangozzon. Mi pedig ilyenkor mindketten Leóra gondoltunk, az ürre, amit ő hagyott közöttünk, helyesebben a tátongó ürességre, de egyikünk se mondta ki, ugye?

A hátsó ajtó felől egy újságíró nő hangját hallom, éppen telefonál. Biztosan diktál valakinek, mert megüti a fületem a nevem: „Arabella Beatrice Hemming”. Anyu azt mondja, soha senki nem szólított az első nevemen, és ebből arra a következtetésre jutottam, hogy már kisbaba koromban látszott rajtam, mennyire nem vagyok Arabella-típus; kunkori, cikornyás, fekete tintás kalligráfia, egy név, amely Bella, Bells és Belle nevű lányokat rejt magában, megannyi mesés lehetőséget. Nem, én kezdettől fogva egyértelműen Beatrice voltam, praktikus, dísztelen, Times New Roman betűtípussal, és nem rejtettem magamban senkit. Apu választotta az Arabella nevet, még a születésem előtt. Kiábrándító lehetett számára a valóság.

Az újságíró ismét hallótávolságba ér, de azt hiszem, ez már másik hívás: épp szabadkozik, amiért sokáig dolgozik. Beletelik egy kis időbe, mire ráébredek, hogy ennek én vagyok az oka, Arabella Beatrice Hemming. Legszívesebben kimennék hozzá, hogy elnézést kérjek; hiszen ismersz, anyuhoz is mindig elsőként szaladtam a konyhába, amikor felzendült a dühös harci dobszó edénycsörömpölés formájában. Az újságíró odébb megy. A szavait így már nem tudom kivenni, de hallgatom a hanglejtését: békítő, kissé védekező, tapintatos. Aztán egyszer csak megváltozik a tónusa. Most alighanem a gyerekével beszél. A hangja belopózik az ajtókon és ablakokon át, melegséggel tölti el a lakásodat.

Talán figyelmességből meg kéne neki mondanom, hogy nyugodtan hazamehet. Az ügyed még folyamatban van, és nem mondhatok nekik semmit, amíg a tárgyalás le nem zárul. De hát ezt ő is nagyon jól tudja. Nem is tényekre fáj a foguk veled kapcsolatban, hanem érzelmekre. Közeli felvett akarnak az összeszorított kezemről, vagy a kósza könnycsepről, amely fekete szemfestékcsikot húz az arcomra. Úgyhogy bent maradok.

A riporterek és technikusok hada végre elpárolgott, nem maradt utánuk más, csak a cigarettahamuval megjelölt ár-apály területe a lépcsődön, meg a nárciszok cserepeiben elnyomott csikkek. Holnap tesztek ki hamutartókat. Az igazat megvallva, némelyiküket rosszul ítélt meg. Hárman is bocsánatot kértek a betolakodásért, egy operatőr pedig krizantémot vett nekem a sarki virágosnál. Tudom, sosem kedvelted a krizantémot.

– *Még nyáron is olyan, mint az iskolai egyenruha bordója, vagy a lehullott őszi levelek – csipkelődteél nevetve a nővéreddel, akinek tetszett a virág szabályossága és szívóssága.*

– *De gyakori közöttük az élénk színű – feleltem komoly arccal.*

– *Igen, rikító. Úgy nemesítették, hogy több hektárnyi betonmező közepén is észrevedd egy benzinkút virágládájában.*

Ám ezek a fonnyadt jószágok a meglepő figyelmesség hajításai, egy csokornyai együttérzés, ami épp olyan váratlanul ér, mint az autópálya szélén növekvő kankalin látványa.

A krizantémos operatőrtől tudom, hogy ma este a tízórás hírekben leadnak egy „külön anyagot” a történetéről. Az előbb hívtam föl anyut, hogy szóljak neki. Azt hiszem, a maga fura anyu-módján félig-meddig büszke az érdeklődésre, amit a média tanúsít irántad. És ez még nem is teljes nyilvánosság. Az egyik hangtechnikus szerint holnapra külföl-

di sajtót is várnak. Mulatságos – úgy értem, groteszk, hogy néhány hónapja, amikor föl akartam hívni rád az emberek figyelmét, senkit sem érdekelt az ügyed.

Hétfő délután

Úgy látszik, most már mindenkit érdekel az ügyed, a rendőrséget, az ügyvédeket –, tollak sercegnek, nyakak nyújtóznak, diktafonok zúgnak. Ma délután tesztek tanúvallomást egy ügyvéd előtt a Királyi Ügyészi Szolgálatnál, ahol a négy hónap múlva kezdődő tárgyalást készítik elő. A vallomásom állítólag *kulcsfontosságú* a bűnvádi eljárásban, mivel én vagyok az egyetlen, aki a *történet egészét ismeri*.

Mr. Wright, a KÜSZ ügyvédje, aki a vallomásomat rögzíti, velem szemben ül. A harmincas évei vége felé járhat, vagy talán fiatalabb, csak az enyémhez hasonló számtalan eset hagyott nyomot az arcán. Éber kifejezéssel, kissé felém dőlve igyekszik bizalmas légkört teremteni. Jó hallgatóság, gondolom magamban, de vajon miféle ember?

– Ha nincs ellenére – kezdi a mondókáját –, szeretném, ha az elejétől fogva mindent elmondana, és rám hagyná, hogy utólag eldöntsem, mi az, ami fontos.

Bólintok.

– Nem tudom biztosan, mikor is kezdődött.

– Talán amikor rádöbrent, hogy valami baj van.

Feltűnik, hogy elegáns, olasz vászoningéhez csúnya, nyomott mintás poliészter nyakkendővel visel – kizárt, hogy ugyanaz az ember választotta volna mindkettőt. Az egyiket biztosan ajándékba kapta. Ha a nyakkendő volt az ajándék, jószívúságra vall, hogy hordja. Nem emlékszem, említettem-e neked, de a gondolataim fölvettek azt a szokást, hogy elkalandoznak, amikor nem akarnak egy adott téma körül fogogni.

Fölpillantok, és az ügyvéd szemébe nézve felelek:

– Anyám szólt telefonon, hogy Tessnek nyoma veszett.

Amikor anyu telefonált, épp vasárnapi ebéd volt nálunk. A közeli csemegeboltból hozott étel jellegzetesen New York-i volt: előkelő és személytelen, akárcsak a lakásunk, minden bútorunk és a kapcsolatunk – semmi házilag készült. A Nagy Alma, melyből hiányzik a mag. Meglepődsz a pálfordulásomon, tudom, de a New York-i életem kibelezésével még ráérünk.

Aznap délelőtt értünk haza egy „romantikus téli vakáció”-ról, egy Maine-beli faházból, ahova az üzletkapcsolati igazgatóvá előléptetésemet mentünk megünnepelni. Todd élvezettel szórakoztatta a társaságot balfogásunk részleteivel:

– Persze nem számítottunk jakuzzira, de egy meleg zuhany azért jólesett volna, és hasznát vettük volna a vonalas telefonnak is. Ráadásul a mobilunk sem működött, mert a szolgáltatónknak arrafelé nincs hálózata.

– És ez az utazás spontán ötlet volt? – hitetlenkedett Sarah.

Mint tudod, egyikünk sem tartozik a világ legszponatánabb emberei közé, sem Todd, sem én. Sarah férje, Mark, rosszaló pillantást lövellt a felesége felé az asztal másik oldaláról.

– De drágám!

Sarah állta a pillantását.

– Utálom, ha drágámozol. Ez egy kódolt üzenet, ami azt jelenti, hogy „fogd be”, nem?

Tetszene neked Sarah. Talán ennek köszönhető, hogy összebarátkoztam vele. Kezdetől fogva rád emlékeztetett. Most Toddhoz fordult.

– Mikor veszekedtetek utoljára Beatrice-szel? – érdeklődött.

– Egyikünknek sem szokása a cirkuszosítás – hangzott Todd önelégült válasza, amivel szerette volna berekeszteni a témát.

Ám Sarah-t nem könnyű leállítani.

– Szóval bennetek sincs már ennyi gőz.

Kínos csönd állt be, amit aztán én törtem meg illedelmesen:

– Kér valaki kávé vagy gyógyteát...?

A konyhában megtöltöttem kávészemekkel a darálót – ebben ki is merült a főzés, amivel az ebédhez hozzájárultam. Sarah bűnbánó arccal utánam jött.

– Ne haragudj, Beatrice.

– Semmi baj. – Én voltam a tökéletes háziasszony, aki mosolyog, elsimít és darál. – Mark feketén vagy tejjel issza?

– Tejjel. Tudod, már nem is szoktunk nevetni – panaszkodott. Fölhúzódkodott a konyhapultra, és lóbálta a lábát. – Na és akkor a szexről még nem is beszélünk...

Bekapcsoltam a darálót, remélve, hogy a zaj elhallgattatja, de ő csak folytatta.

– Na és te meg Todd? – harsogta.

– Jól megvagyunk, köszi – feleltem, és a megdarált kávé a hétszáz dolláros eszpresszógépbe töltöttem.

– Még mindig nevettek és keféltek? – kérdezte.

Feléje nyújtottam egy 1930-as évekbeli kávékanálkészletet. Mindegyik darab más-más színű zománccal volt bevonva, és úgy néztek ki, mint az olvasztott cukorkák.

– Ezt egy antikvásárban vettük múlt héten, vasárnap délelőtt.

– Ne válts témát, Beatrice.

De te megértetted, hogy nem váltottam témát – vasárnap délelőtt, amikor más párok ágyban maradnak, hogy szeretkezzenek, mi Toddal régiségek után koslattunk. Vásárlópartnernek mindig is jobbak voltunk, mint szeretőnek. Abban a hitben éltem, hogy az együtt kiválasztott tárgyak majd megteremtik a közös jövőnket. Hallom magamban, ahogy ugratsz, hogy még egy Clarice Cliff teáskanna sem pótolhatja a szexet, számomra azonban sokkal nagyobb biztonságot jelent.

Megcsörrent a telefon. Sarah ügyet sem vetett rá.

– Szex és nevetés. Egy kapcsolat szíve és tüdeje.

- Föl kell vennem a telefont.
  - Szerinted mikor érkezik el az ideje, hogy levegyünk egy kapcsolatot a lélegeztetőről?
  - Tényleg föl kéne vennem.
  - Mikor jön el az ideje, hogy felbontsuk a közös jelzalogot, megszüntessük a közös bankszámlát, és megváljunk a közös barátoktól?
- Fölvettem a telefont, hálásan az ürügyért, amivel kiszabadulhattam a párbeszédből.
- Halló?
  - Beatrice, itt anyuci.

Négy napja nem halott rólad senki.

Nem emlékszem a csomagolásra, csak azt tudom felidézni, ahogy Todd belép, amikor becsukom a bőröndöt. Feléje fordultam.

- Mikor indul a gépem?
- Legkorábban holnapra van szabad hely.
- De nekem most azonnal indulnom kell!

Múlt vasárnap óta nem mentél be dolgozni. A főnököd telefonált, de csak a rögzítőv vette föl. Elment hozzád, de nem voltál otthon. Senki sem tudta, hol lehetsz. Már a rendőrség is keresett.

- Kivinnél a reptérre? Megyek azzal, ami épp akad.
- Hívok egy taxit – felelte Todd. Két pohár bort ivott. Régebben értékelted az óvatosságát.

Persze nem mondom el mindezt Mr. Wrightnak. Csak annyit adok elő, hogy anyu január 26-án, New York-i idő szerint délután fél négykor telefonált, és közölte, hogy eltűntél.

Akárcsak téged, Mr. Wrightot is a lényeges vonások érdeklik, nem az apró részletek. Már kicsi korodban is óriási képeket festettél, amik lelőgtak a papírról, miközben én ceruzával, vonalzóval és radírral nagy gondosan alkottam a magam rajzait. Később áttértél az absztrakt vászra, amelyeken életeli színfoltokban festetted meg a nagy igazságokat, míg én remekül elvoltam az arcattervezői állásommal, ahol a világ valamennyi színéhez Pantone-számokat rendeltem. És mivel hiányzik belőlem a széles ecsetvonások képessége, ezt a történetet is aprólékos részletekben fogom eléd tárni. Remélem, hogy pointillista festményhez hasonlóan a pöttyökből összeáll majd egy kép, és amikor elkészül, meg fogjuk érteni, mi is történt és miért.

– Ezek szerint az édesanyja hívása előtt nem is sejtette, hogy bármi gond lehet? – tudakolja Mr. Wright.

Eláraszt az ismerős, émelyítő büntudat hulláma.

– Nem. Nem figyeltem föl semmi különösre.

Első osztályon utaztam, mert itt volt az egyetlen szabad hely. A végtelen felhők között repülve elképzeltem, ahogy jól megszidlak, amiért eljátszottad ezt az egészet. Megígérttem veled, hogy soha többé nem üzöl ilyen rossz tréfát. Emlékeztettelek, hogy hamarosan anya leszel, és itt az ideje, hogy végre felnőtt módjára viselkedj.

– *Nem kell hivatásnak vened, hogy a nővérem vagy, Bee.*

Miről is prédikáltam akkor? Annyi minden lehetett; a lényeg, hogy a nővérségre mindig foglalkozásként tekintettem, amit kimondottan rám szabtak. És amikor elindultam, hogy megtaláljalak – mert meg foglak találni: a munkaköri leírásom fontos része, hogy tudjam, hol tartózkodsz –, megnyugtatót a jól ismert helyzet, amelyben én vagyok a felelős, az érett nővér, aki összeszidja felelőtlen kishűgát, akinek már igazán több esze lehetne.

A gép lassan ereszkedett Heathrow fölött. London nyugati része vékony hótakaróba burkolózva terült el alattunk. Felvillant a biztonsági öv bekapcsolására figyelmeztető jelzés, én pedig egyezséget kötöttem Istennel: bármit megteszek azért, hogy épségben rád találjunk. De akár az ördöggel is megalkudtam volna, ha felkínálkozik.

Amikor a repülőgép nehézkesen döccenve földet ért a leszállópályán, elképzelt bosszúságom egyszerre gyomoroszorító aggodalommal változott. Isten átvette a tündérmesék hőséneke szerepét. Nővéri erőim elapadtak, tehetetlenné lettem. A zsigereimben éreztem Leo halálát. Torkomba kúszott a gyász mosléka, és ki akartam öklendezni. Nem veszíthetlek el téged is.

Az ablak szokatlanul nagy egy irodához mérten, és csak úgy tódul be rajta a tavaszi napfény.

– Ezek szerint összefüggést látott Tess eltűnése és Leo halála között? – kérdezi Mr. Wright.

– Nem.

– Azt mondta, eszébe jutott Leo.

– Leo nap mint nap eszembe jut. Az öcsém volt. – Fáraszt a beszélgetés. – Nyolcéves korában halt meg, cisztás fibrózisban. Mi Tesszel nem örököltük a betegséget, mindketten makkegészségesen születtünk.

Mr. Wright megpróbálja lekapcsolni a vakító fényű lámpát, de valamiért nem sikerül neki. Bocsánatkérően vállat von, és visszaül a helyére.

– És mi történt ezután? – érdeklődik.

– Anyu kijött elém a reptérre, és együtt elmentünk a rendőrségre.

– Beszámolna erről részletesebben?

Anyu az érkezési kapunál várt rám a homokszínű Jaeger kabátjában. Ahogy odaértem hozzá, feltűnt, hogy a haja kócos, a sminkje pedig elnagyolt. Igen, tudom, Leo temetése óta nem láttam őt ilyen állapotban.

– Taxival jöttem egészen Little Hadstonból. Késett a géped.

– Csak tíz percet, anyu.

Körülöttünk mindenhol egymás nyakába boruló szerelmesek, családtagok, mi meg csak álltunk ott sután. Azt hiszem, még meg sem pusztítottuk egymást.

– Lehet, hogy pont most próbált telefonálni, amíg nem voltam otthon – mondta aggódva anyu.

– Akkor majd hív újra.

De a leszállás óta én is percenként megnéztem a mobilomat.

– Persze képtelenséget beszélek – méltatlankodott tovább anyu. – Nem is tudom, miért gondolom, hogy fölhív. Gyakorlatilag fölhagyott a telefonálással. Nyilván túlságosan megterhelő volt számára. – Felismertem rajta a bosszúság álcáját. – Na és mikor vette utoljára a fáradságot, hogy meglátogasson?

Azt találgattam, vajon mikor jut el az Istennel egyezkedés állapotába.

Autót kölcsönöztem. Még csak reggel hat óra volt, a Londonba vezető 4-es autópályán azonban már állt a forgalom; az abszurd módon „csúcsforgalom”-nak nevezett ingerült, dühös vánszorgást csak még jobban lassította a lehullott hó. Egyenesen a rendőrségre igyekeztünk. Nem sikerült bekapcsolnom a fűtést, ezért a szavaink rövid életű lehetetlenségként lebegtek köztünk a hidegben.

– Beszéltél már a rendőrökkel? – kérdeztem.

Anyu felelete szinte összegyűrődött a levegőben az idegességtől.

– Beszéltem, de mire megyünk vele? Hát tudok én bármit is a lányom életéről?

– És tudod, ki jelentette be az eltűnését?

– A főbérője. Valami Amias – hangzott a válasza.

Egyikünk sem emlékezett a férfi vezetéknevére. Furcsának találtam, hogy épp az idős főbérő jelentette a rendőrségen az eltűnéseidet.

– Azt állította, Tesst telefonon zaklatták – tette hozzá anyu.

Éreztem, hogy a fagyos hideg ellenére kiver a verejték.

– Hogy értette azt, hogy zaklatták?

– Azt nem mondták meg – felelte. Oldalra pillantottam. Sápadt bőre kilátszott az alapozója alól. Mint egy középkorú gésa Clinique bőrfiatalító álarcban.

Fél nyolcra járt, de még mindig téli sötétség uralkodott a városon, amikor megérkeztünk a Notting Hill-i rendőrségre. Az utakon nyüzsgött a forgalom, de a frissen felszórt járdák szinte üresek voltak. Életemben egyszer jártam azelőtt rendőrségen, amikor a mobiltelefonom elvesztését jelentettem be, amit még csak el sem loptak. A fogadópulton túl nem is jutottam. Ám ez alkalommal hátrakísértek, a kihallgatószobák, cellák és bilincsel meg gumibottal felszerelkezett rendőrök világába. Ebbe a tiédől teljesen idegen világba.

– És ekkor találkozott először Finborough nyomozó hadnaggal? – kérdezi Mr. Wright.

– Igen.

– Mi volt a benyomása róla?

Gondosan megválogatom a jelzőket.

– Megfontolt. Alapos. Tisztességes.

Mr. Wright meglepődik, de igyekszik leplezni.

– Fel tud idézni valamit az első beszélgetésükből?

– Igen.

Először elkábított az eltűnése híre, ám az érzékeim hamarosan kiéleződtek; mindenütt részleteket láttam és színeket, mintha a Pixar animációs világa kelt volna életre. A többi érzékszervem is mind éberen figyelt, hallottam az óra kettyegését, a székláb kaparó hangját a linóleumpadlón. Éreztem az ajtó mellett lógó kabátba ivódott cigarettaszagot. Olyan volt, mintha teljes hangerőre tekerték volna a fehérzajt, és az agyam már nem tudná kiszűrni a lényegtelen hangokat. Egyszerre minden lényeges lett.

Anyut egy rendőrnő kikísérte, hogy megkínálja kávéval, én pedig kettesben maradtam Finborough hadnaggal. A modora udvarias volt, mondhatni ódivatú. Inkább néztem volna oxfordi professzornak, mint rendőrnyomozónak. Kibámultam az ablakon: havas eső esett.

– Tud bármi olyan okról, ami miatt a húga eltűnhetett? – kérdezte.

– Nem. Semmiről.

– Szólt volna magának?

– Igen.

– Maga az Egyesült Államokban él, ugye?

– Szinte naponta e-mailezünk és telefonálunk.

– Tehát közel állnak egymáshoz.

– Nagyon.

Persze hogy közel állunk egymáshoz. Nem hasonlítunk ugyan, de jóban vagyunk. A korkülönbség sosem jelentett akadályt számunkra.

– Mikor beszélt vele utoljára? – érdeklődött a hadnagy.

– Azt hiszem, hétfőn. Szerdán elutaztunk néhány napra a hegyekbe. Párszor hívtam egy étteremből, de mindig foglalt volt a vonala. Néha órákig tud fecsegni a barátaival. – Próbáltam haragudni rád; elvégre én fizetem a telefonszámládat, igyekeztem előcsalogni az ismerős érzést.

– Mi a helyzet a mobiltelefonjával?

– Úgy két hónapja elvesztette. Vagy ellopták. Tess világeletemben szétszórt volt. – Igen, megint csak haragudni próbáltam.

Finborough hadnagy rövid szünetet tartott, a megfelelő kifejezést kereste. Nagyon tapintatosan viselkedett.

– Ezek szerint úgy gondolja, hogy a húga nem önként tűnt el? – tudakolta.

„Nem önként.” Óvatos szavak az erőszakos valóságra. Azon az első megbeszélésen egyikünk szájából sem hangzottak el olyasféle szavak, mint az „emberrablás” vagy a „gyilkosság”. Néma megegyezés született a hadnagy és én között. Méltányoltam a kíméletességét; korai lett volna nevének nevezni a gyereket. Kipréltem magamból egy feltevést.

– Anyám szerint Tesst telefonon zaklatták.

– Igen, a főbélője számolt be erről. Sajnálatos módon azonban a húga semmilyen részletet nem árult el neki. Magának említette a hívásokat?

– Nem.

– És nem tett utalást olyasmire, hogy fél, vagy hogy fenyegetve érzi magát?

– Nem. Semmi ilyesmit nem mondott. Olyan volt, mint mindig, jókedvű. – Nekem is akadt egy kérdésem. – Utánanézték a kórházakban? – A hangomban kimondatlan bíráló lapangott. – Arra gondoltam, hátha idő előtt megindult a szülés.

Finborough nyomozó hadnagy hangos koppanással letette a kávéspoharát. A zajtól összerementem.

– Nem volt tudomásunk róla, hogy a húga terhes.

Hirtelen mentőöv bukkant fel, és sebesen úszni kezdtem felé.

– Ha megindult a szülés, lehet, hogy még kórházban van. A szülészeti osztályokon biztos nem keresték, igaz?

– Eltűnés esetén a kórházak a teljes nyilvántartást ellenőrzik, amihez természetesen a szülészeti osztály is hozzátartozik – hangzott a válasz, és a mentőöv máris köddé foszlott.

– Mikorra várják a babát?

– Nem egészen három hét múlva.

– Tudja, ki az apa?

– Igen. Emilio Codi. Tanár a művészeti főiskolán, ahová Tess jár.

Egy pillanatig sem tévováztam. A diszkréció ideje leáldozott. Finborough hadnagy nem mutatta jelét meglepetésnek, bár ez lehetett a kiképzése eredménye is.

– Felkerestem a főiskolát... – szolt, de közbevágtam. A műanyag poharas kávé illata fojtogatóan hatott rám.

– Nagyon aggódhat Tessért.

– Igyekszem alapos munkát végezni.

– Hát persze.

Azt akartam, hogy Finborough hadnagy higgadtnak és értelmesnek lásson, nem pedig hisztérikusnak. Emlékszem, az jutott eszembe, nem számít, mi a véleménye rólam. Csak később derült ki, mekkorát tévedtem.

– Beszéltem Mr. Codival – folytatta Finborough hadnagy.

– Nem említette a kapcsolatát Tesszel. Csupán úgy beszélt róla, mint volt tanítványáról.

Emilio még akkor is megtagadott, amikor az eltűnése kapcsán kérdezték. Sajnálom. De attól tartok, a „diszkréciója” valójában mindig is ezt jelentette – megtagadást, ami egy hangzatos főnév mögött bujkál.

– Van elképzelése arról, miért nem akarhatta Mr. Codi, hogy tudomásunkra jusson a viszonyuk? – kérdezte Finborough hadnagy.

De még mennyire.

– A főiskola tiltja az oktatók és hallgatóik közötti szexuális kapcsolatot. Ezenkívül Mr. Codi nő. „Alkotói szabadságra” küldte Tesst, amikor a hasa nőni kezdett.

Finborough nyomozó hadnagy fölállt. Modort váltott, mintha nagyobb sebességbe kapcsolna; most már inkább tűnt rendőrnek, mint oxfordi professzornak.

– Egy helyi műsorunk időnként közöl eltűnt személyekre vonatkozó híreket. Szeretnék rekonstrukciós felvételt készíteni a húga utolsó ismert lépéseiről.

A vaskeretes ablakon túlról felcsendült egy madár éneke. Eszembe jutott a hangod, olyan élénken szólt a fülemben, mintha ott állnál mellettem a szobában.

– *Egyes városokban a madarak már nem hallják egymás füttyét az állandó zaj miatt. Idővel pedig elfelejtik a többiek dalának szépségét és sokszínűségét.*

– *Hát ennek meg mi köze van hozzám és Toddhoz? – tudakoltam.*

– *Jó néhány madár végleg feladta a csicsergést, és hibátlanul utánozza az autók riasztóját.*

Bosszús és türelmetlen voltam veled.

– *Tess!*

– *Todd hallja még a te éneked?*

Akkoriban az érzelmeid elevenségét egyetemista jellemvónásnak tartottam, olyasminek, amiből én már évekkorábban kinőttem. De ott, a rendőrségen eszembe jutott ez a beszélgetés, mert a madárfütty, Todd és bármi más gondolata menedéket kínált az aggasztó történések elől. Finborough nyomozó hadnagy megérezte, hogy szorongok.

– Azt hiszem, a túlzott óvatosság nem árthat. Főleg most, hogy kiderült, a húga várandós.

Utasításokat adott a beosztottjainak. Megvitatták az operatőrök kérdését, illetve hogy ki alakítson téged. Nem akartam, hogy egy idegen álljon a helyedbe, ezért ajánlkoztam, hogy majd én eljátszom a szerepedet. A helyiségből kifelé menet Finborough hadnagy odafordult hozzám.

– Mr. Codi jóval idősebb a húgánál, ugye?

Tizenöt évvel idősebb, és a tanárod. Afféle pótapának kellett volna lennie, nem a szeretődnek. Igen, tudom, ezt már százszor elmondtam, és az agyadra mentem vele, végül rám is szóltál, hogy duguljak el, csak épp a brit megfelelőjét használtad a kifejezésnek, aztán megkértél, hogy ne üssem

az orromat a dolgodba. Finborough hadnagy még mindig a válaszomra várt.

– Azt kérdezte, közel állok-e hozzá, nem azt, hogy megértem-e őt.

Ma már, azt hiszem, megértelek, de akkor még nem így volt.

Finborough hadnagy beavatott a rekonstrukció részleteibe.

– Az Exhibition Road-i postán egy hölgy emlékszik rá, hogy Tess képeslapot és légipostabélyegeket vásárolt valamivel délután kettő előtt. Nem említette a terhességet, de gondolom, a pult túloldaláról nem feltétlenül látta a húga hasát.

Anyu jelent meg a folyosó végén, és felénk tartott, miközben Finborough hadnagy tovább beszélt.

– Tess nem sokkal negyed három előtt adta föl a lapot ugyanazon a postán.

Anyu türelme végére érve felcsattant.

– A születésnapj üdvözlőlapom volt az! Hónapokig nem jön el meglátogatni, és alig telefonál, aztán küld egy képeslapot, mintha azzal mindent letudhatna.

Pár hete emlékeztettelek, hogy közeledik anyu születésnapja, igaz?

Mielőtt tovább venném sorra az eseményeket, mivel szeretnék egészen őszinte lenni veled, be kell vallanom, hogy igazad volt Toddal kapcsolatban. Nem hallja az énekemet. Mert soha nem is énekeltem neki. Mint ahogy senki másnak sem. Lehet, hogy én azok közé a madarak közé tartozom, amelyek csak a riasztót tudják utánozni.

Mr. Wright föláll, és lehúzza a redőnyt, hogy ne tűzzön a szemünkbe a vakító tavaszi napfény.

– És még aznap megcsinálták a rekonstrukciót?

– Igen.